

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év február hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 5.B.79/2014/133. számú, 2016. év június hó 27. napján kelt ítéletét megváltoztatja.

A vádlott közügyektől eltiltás mellékbüntetését 10 (tíz) évre enyhíti.

A bűnjelként bevételezett kés elkobzását mellőzi, ezen kés lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el. A vádlottnak kiadni rendelt mobiltelefon és alkatrészei a PMRFK Vizsgálati Osztály Életvédelmi Alosztály 13000/319/2013.bü számú, 2013. év szeptember hó 13. napján kelt bűnjeljegyzékén 4. sorszám alatt szerepelnek, ugyanezen bűnjeljegyzék 1-3., és 5. sorszám alatti bűnjelek lefoglalását megszünteti és azokat megsemmisíteni rendeli, míg a vádlottnak kiadni rendelt 1-6. sorszámig feltüntetett bűnjelek a PMRFK Vizsgálati Osztály 13000/319/46/2013.bü számú, 2013. év augusztus hó 12. napján kelt bűnjeljegyzékén szerepelnek.

A tárgyalási napok közül a 2015. év január hó 21. napján tartott tárgyalást részben zárt tárgyalásként jelöli meg, a tárgyalási napok körében 2016. év április hó 13. napját feltünteti, április hó 15. napját mellőzi.

A próbára bocsátás megszüntetése kapcsán hivatkozott bírósági határozat száma helyesen: 29.B.X.25.580/2012/8-I.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. június hó 27. napján kelt 5.B.79/2014/133. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat emberölés büntetében [Btk.160.§ (1) bek.], mellyel egyidejűleg a Pesti Központi Kerületi Bíróság 29.B.X.25580/2012/81. számú ítéletének próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte, a próbára bocsátást megszüntette és ennek következtében öt család vétsége miatt is - halmazati büntetésül - 11 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 11 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által 2013. július 27. napjától előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása miatt, a vádlott indulatos kijelentések közt, a terhére fellebbezést bejelentő ügyész szidalmazása mellett fegyházbüntetés kiszabásáért, védője téves minősítés és a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.964/2014/12. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védő fellebbezését kizárólag a törvényi maximumot meghaladó tartamban kiszabott mellékbüntetés enyhítésére irányulóan tartotta alaposnak. A vádlott által bejelentett fellebbezést - mivel az álláspontja szerint a terhére irányul - mint törvényben kizártat elutasítani indítványozta. Indokolásában kifejtette, hogy az első fokon eljáró bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns és elérhető bizonyítékokat széles körben megvizsgálta, majd azokat egyenként és összességükben is értékelve vádlott védekezésével szemben, részben mérlegeléssel állapította meg a tényállást, mely a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól mentes, így felülbírálatra alkalmas. Kellő terjedelemben és a logika szabályainak megfelelően tett eleget indokolási kötelezettségének is. Okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartamára, azon keresztül szándékára és törvényesen minősítette a vád tárgyává tett élet elleni bűncselekményt is. Osztotta a jogi minősítés körében kifejtett elsőbírói álláspontot is azzal, hogy a megvizsgált bizonyítékok alapján a jogos védelmi helyzet nem állapítható meg és nem mutatható fel olyan adat, tény vagy körülmény sem, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a vádlott ölési cselekményekor rajta kívül álló ok által kiváltott, a tudatát elhomályosító, fellobbanó, kontrollálhatatlan érzelmi tobzódás állapotában lett volna. Ebből következően a védőnek a megállapított tényállás támadásán keresztül téves jogi minősítést állító és a cselekmény erős felindulásban elkövetett emberöléskénti minősítését célzó fellebbezése sem foghat helyt. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket megvizsgálva az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt, annak börtön fokozata a vonatkozó anyagi jogi szabályozással összhangban álló, ugyanakkor mértéke - a büntetés halmazati jellegére is figyelemmel - a feltárt enyhítő körülmények eltúlzott súllyal történt figyelembe vétele okán indokolatlanul enyhe. A bűnismétlő, szenvtelenül ölési magatartást tanúsító vádlott személyében rejlő tárdalomra veszélyesség és a motiválatlan, egyenes szándékkal megvalósított emberölés tárgyi súlya jelentősebb, a halmazati büntetés középértékét meghaladó szabadságvesztés kiszabását indokolja. A közügyektől eltiltás tartamának 11 évben történő meghatározása ugyanakkor törvénysértő, meghaladja a mellékbüntetés tartamának a 62.§ (1) bekezdésében rögzített maximumát ezért annak törvényi felső határra való leszállítása szükséges. Az ítélet további - a próbára bocsátás megszüntetésével, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával, az előzetes fogvatartás beszámításával, a lefoglalással és elkobzással, valamint a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései törvényesek. Felhívta továbbá a figyelmet arra, hogy az ítélet rendelkező részének bevezetőjében a 2016. április 15-i hatánap tévesen került feltüntetésre, annak dátuma a tárgyalási jegyzőkönyv alapján helyesen 2016. április 13. napja. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 361.§ (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen - melyen az ügyész rész venni nem kíván - a vádlott által a saját terhére bejelentett fellebbezést a Be. 359.§ (1) bekezdése alapján utasítsa el, az ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés tartamát a középértékét meghaladóan emelje fel, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a Btk. 62.§ (1) bekezdésében meghatározott törvényi maximumban rögzítse, a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be, az ítélet rendelkező résznek bevezetőjében tévesen feltüntetett 2016. április 15-i tárgyalási nap megjelölését helyesbítse, egyebekben az elsőfokú ítéletet a be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a Be. 351.§ (2) bekezdés c) és d) pontjaiban írt megalapozatlanságából fakadóan a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének a Be.

372.§ (2) bekezdése alapján történő megváltoztatását és a vádlott bűnösségének elsődlegesen a Btk. 161.§-ába ütköző erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében, másodlagosan a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdése szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetében történő megállapítását, harmadlagosan a vádlott speciális egyedi enyhítő körülményeire és személyiségzavarára figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés jelentős és a közügytől eltiltás mellékbüntetés ahhoz igazodó mértékű enyhítését indítványozta. Iratellenesnek tartotta az első fokú bíróság azon megállapítását, hogy a sértett szeszkes ital hatására nem vált agresszívvé. A tanúk ugyanis elmondták, hogy ha ivott agresszív lett, kiabált, egy esetben magáról a pólót is letépte. Volt vallomás arra is, hogy késsel fenyegetőzött saját testi épsége vonatkozásában. A vádlott, aki sértettet nem ismerte, ugyanakkor e tanúkkal egybehangzóan adta elő, hogy a lakóhelyére történő megérkezésüket követően agresszívvá vált, őt sértő és megalázó kijelentésekkel illette. E bizonyítékok alapján tehát ezen védekezés az indoklás 29. oldal utolsó bekezdése szerint nem lett volna elvethető. Rámutatott arra is, hogy a televízió bekapcsolásával a sértett kifejezetten elleplezni akarta a külvilág előtt, hogy a vádlottat a szobájába vitte, ez ugyanis azt a célt szolgálta, hogy az aktus zajait elnyomja. A vádlott vallomása szerint a sértett küldte ki őt a konyhába késért, így az a körülmény, hogy a szobájában is rendelkezett erre alkalmas eszközökkel önmagában nem alapozza meg azt az ítéleti megállapítást, hogy a nemi vágy azokkal is felkelthető lett volna. Okszerűtlen az a bírói következtetés is, hogy elmenekülhetett volna, ez ugyanis figyelem kívül hagyta a vádlott személyiségének jellemzőit, azt, hogy a konyhába való kiküldése is végig a sértett határozott erőszakos fellépése által irányított magatartás volt. A vádlott megragadásának tényét a sérüléseiről készült jegyzőkönyv alátámasztja, egyben cáfolja azt a bírói következtetést is, hogy a sértett a szorításból mindkét kezével engedett. Egy kézzel ugyanis tovább fogta a vádlottat, míg a másik kezével próbálta magát izgalmi állapotba hozni. A tanúvallomások, a szakértői vélemények, az elkövetéshez használt eszköz az elkövetés módja, valamint a sérülés helye és jellege a vádlotti védekezést támasztják alá. A cselekményhez a vádlott által korábban elszenvedett nemi erőszak, a vádlott betegsége és személyisége és a sértett magatartása vezetett. A szúrást megelőző mozdulatsor fordulásból történt, a korlátozott fényviszonyok miatt a vádlott a sértettet sem láthatta, a szúrást sem tudta irányítani, a halálos sérülés kizárólag a szúrás intenzitásának volt köszönhető, melyet valójában a nemi aktus megszakítására irányuló szándék vezetett. A testtartásból és fordulásból adódóan nem lehetett irányultsága a szúrásnak. Az, hogy az szíven találta a sértettet nem enged önmagában következtetést az egyenes ölési szándékra, a cselekmény következményeinek előre látására és azok kívánására. Az elsőfokú bíróság indoklásában nem foglalkozott kellő részletességgel a szúrást megelőző mozdulatsorral, valamint nem értékelte ezeket helyesen. Figyelmen kívül hagyta a vádlott kezelőorvosa és volt vőlegénye által is alátámasztott előadását, miszerint megerőszakolást követően nem létesített senkivel anális kapcsolatot. A nem kívánt helyzetből való szabadulás vágya, a szúrásban végződő fordulás, a kés megragadása a cselekmény erős felindulásban történő elkövetését alapozhatja meg. Iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy vádlott elkövetés utáni magatartása a szándékos emberölés büntetét alátámasztja. Elfogás utáni viselkedése személyiségzavarára vezethető vissza, kifejezetten jellemzi a betegségben szenvedőt, amit a szakértői vélemények sem cáfolnak. A vádlott anális szexre kényszerítése aktiválta korábbi abúzusát, az átélt szexuális tapasztalatok szerepet játszottak a cselekmény elkövetésében, miközben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a helyzetének felismerésében bizonytalan, a neurózis és a pszichózis határán álló személy. A büntetés kiszabása kapcsán a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést teljes mértékben megalapozatlannak tartotta azzal, hogy a kiszabott 11 évi szabadságvesztés a cselekmény tárgyi súlyát és a bírói gyakorlatot figyelembe véve is jelentősen eltúlzott. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a nyilvánosságot a másodfokú tárgyalásról a Be. 237.§ (3) bekezdés a) és c) pontjaira figyelemmel zárja ki.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében fellebbezése írásbeli indoklásában előadottakat maradéktalanul fenntartva hangsúlyozta, hogy az ügy a speciális körülmények és a vádlott betegsége okán nehéz ténybeli és jogi megítélésű. A fellebbviteli főügyészség átiratában írt, a büntetés súlyosításának indokaként előadott, a vádlott személyiségével kapcsolatos megjegyzéseket teljes mértékben tévesnek tartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság adós maradt a cselekmény motívumának rögzítésével. Az elkövetési magatartás kapcsán kiemelte, hogy a fordulásból történő szűrés ténye cáfolja az élet elleni szándékos bűncselekmény elkövetését. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vádlott speciális körülményeinek az értékelését és eltúlzottan szigorú büntetést szabott ki.

A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen a személyi körülményeivel kapcsolatban tett korábbi előadásával egyezően nyilatkozott. Az ügy érdemét illetően védőjéhez csatlakozott. Állította, hogy a cselekményt magát védve, saját testi épségét, életét féltve követte el, a sértett élete kioltásának szándéka fel sem merült benne. Az egész egy pillanat műve volt, eszébe jutott korábbi megerőszakolása, a fájdalom, a szorítás, melynek hatására egyszerűen felkapta a kést és megfordult vele. Tettét a mai napig nem tudta felfogni, cselekménye szándékos emberölésként történő értékelését ezért nem tudja elfogadni. Megítélése szerint ha a jogos védelem nem is állapítható meg, tette erős felindulásban elkövetett emberölésként vagy halált okozó testi sértésként értékelendő. Kiemelte, hogy szeretné betegségét kezelteni, a társadalomba visszailleszkedni, gyermeket vállalni. Álláspontja szerint az ügyben eljáró hatóságok kizárólag a rá nézve terhelő bizonyítékokat értékelték, a tanúk vallomásai közti ellentmondásokkal nem foglalkoztak.

Az utolsó szó jogán kifejtette, hogy a bíróság alapos munkájában és a kitöltve szabadulást lehetővé tevő büntetés kiszabásában reménykedik.

Az ellentétes irányú fellebbezések nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Budapest Környéki Törvényszék 5.B.79/2014/133. számú ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Nem osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a vádlott által bejelentett fellebbezés elutasítására irányuló indítványát. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a nyilatkozatokat tartalmuk szerint kell értékelni. Amennyiben a vádlottnak a saját terhére bejelentett fellebbezése módjából, mikéntjéből arra lehet következtetni, hogy súlyosnak tartja a vele szemben meghozott bírói döntést, ebben az esetben a fellebbezést a javára bejelentettnek kell tekinteni, csakúgy mint minden olyan megnyilvánulását, kijelentését vagy mozdulatát, mellyel a bíróság tudomására hozza elégedetlenségét a vele kapcsolatos határozattal kapcsolatban. A vádlottnak az ítélet kihirdetését követően tett és a 133. sorszámú jegyzőkönyvben részletesen rögzített kijelentései („Nem fogadom el a döntést...”), majd a terhére bejelentett ügyészi fellebbezést követő, az eljáró ügyésszel kapcsolatos trágár nyilatkozatai nem hagynak kétséget afelől, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét magára nézve sérelmesnek tartotta, ezért fellebbezését a másodfokú bíróság a javára bejelentett fellebbezésként értékelte, elutasítását mellőzte.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I-IV. pontjában meghatározott abszolút eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. A cselekmény jellege és körülményei az ítéltábla álláspontja szerint is megkerülhetlenné tették a vádlott és a sértett magánéletének, szexuális szokásainak, betegségeinek mélyreható és alapos feltárását, így a nyilvánosság tárgyalásról való kizárására a közvéleményt is foglalkoztató ügyben, az ugyanazon kistélepülésen élő eljárásban részt vevő személyek és tanúk emberi méltóságának és magánéletének

védelve, személyiségi jogaik és a kegyeleti jog tiszteletben tartása érdekében a Be. 237.§ (3) bekezdés a) pontja alapján szükséges volt. Az erre irányuló határozat meghozatalára és kihirdetésére, valamint az ügydöntő határozat kihirdetésére ugyanakkor a Be. 238.§ (1) bekezdésében, illetve a Be. 239.§ (2) bekezdésével összhangban, nyilvánosan került sor.

A törvényszék eleget tett a tárgyalás folytonosságával kapcsolatos a Be. 287.§-ában foglalt követelményeknek és érdemben megtartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos rendelkezéseket is. A tanúk egy részének figyelmeztetése kapcsán utalni kell azonban arra, hogy a Be. 85.§ (3) bekezdésének a 2010. évi CLXXXIII. törvénnyel történt és 2011. március 01. napjától hatályos módosítására figyelemmel szükségtelen a mentő körülmény elhallgatása törvényi következményeinek a felhívása. E bűncselekményt a tanúként kihallgatott személy formailag el sem követheti, cselekménye ez esetben hamis tanúzásként értékelendő. A bíróság által alkalmazott figyelmeztetés több esetben (pl. stb.) tévesen tartalmazza továbbá, hogy a tanúvallomás megtagadása szabadságvesztéssel büntetendő, az a Btk. 277.§-a alapján elzárással büntetendő vétség. Mindezen formai hibáknak azonban a tanúvallomások bizonyítékként történő felhasználhatóságára érdemi kihatása nincs.

Az ítélet 26. oldalának második bekezdésében írt helytálló indokok mentén, törvényesen határozott az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott által a helyszínre kiérkező rendőröknek és a rendőrorvosnak a cselekményével összefüggésben elmondottak vonatkozásában a rendőri jelentéseket, illetve a rendőr tanúk vallomását a szükséges garanciális feltételek és kellékek hiányában bizonyítékként nem értékelte.

Az elsőfokú bíróság példamutatóan teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét is. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat maradéktalanul feltárta és értékelési körébe vonta. Az ügy sajátosságaira és a vádlott védekezésére figyelemmel, a sértett halálhoz vezető okfolyamat feltárásán túl, igen széleskörű tanú és szakértői bizonyítást lefolytatva, kiemelt figyelmet fordított a vádlott és a sértett személyiségi jellemzőinek, a vádlott elmeállapotának betegségeinek, szexuális szokásainak vizsgálatára és a vádbeli cselekményhez vezető nap történéseinek, a cselekmény rövid és hosszabb távú előzményeinek a feltárására, az egyes vallomások közti ellentmondások feloldására is. A Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtaknak megfelelően ítéletében helytálló indokát adta annak is, hogy miért utasította el az ügyész által a vádlottnak tulajdonított novella keletkezési körülményeinek és szerzőjének megállapítására irányuló ügyészi, illetve a vádlott kezelőorvosai és az elmeállapotával, személyiségjegyeivel kapcsolatban az eljárás során véleményt adó igazságügyi szakértők, továbbá a sértett korábbi viselkedésével kapcsolatban vallomást tevő tanúk szembesítésére irányuló védelmi bizonyítási indítványokat. Az okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-ában írtak szerint a tárgyalás anyagává tette, azokkal kapcsolatban az észrevételezés és indítványtétel lehetőségét biztosította.

A Budapest Környéki Törvényszék a teljeskörű bizonyítást követően beszerzett bizonyítékokat ítéletében iratszerűen megjelölte, majd azokat maradéktalanul, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességükben, a logika szabályainak megfelelően értékelte.

A lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által részben mérlegelés útján megállapított történeti tényállás azonban hiányos. Nem tartalmazza vádlottnak a cselekmény büntetőjogi megítélése szempontjából releváns, közvetlenül a cselekmény után a cselekmény okával összefüggésben a sértett hozzátartozóinak és a szomszédoknak tett kijelentéseit, azt, hogy a kiérkező mentősöknek kérdés nélkül személyiségzavarára hivatkozott, a szomszédok és „helyszínre érkezésének időpontját, ezért a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában írt okból megalapozatlan. Tekintettel azonban arra, hogy e lényeges adatokkal az elsőfokú bíróság által beszerzett és elfogadott bizonyítékok és az azokat tartalmazó iratok alapján a tényállás

maradéktalanul kiegészíthető, e hiányosság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is orvosolható volt az alábbiak szerint:

Az ítélet 7. oldalának 2. bekezdését követően a tényállásttanú (nyom.ir. 673.o),tanú (nyom.ir.723.o),tanú (nyom.ir. 735.o) tanú (5.B.79/2014/42. Jkv.) egybehangzó vallomásai alapján azzal egészíti ki, hogy:

„Ezzel nagyjából egy időben érkeztek a helyszínre a sértett segélykiáltására, majd .. segélykérésére felfigyelő, a szomszédban lakó .. is.”

Az ítélet 7. oldalának 3. bekezdés első mondatát követően a tényállást .. (5.B.79/2014/132.sz. Jkv) vallomása alapján azzal egészíti ki, hogy:

„A rendőrség megérkezését követően röviddel, még az orvosi segítség megérkezése előtt érkezett a helyszínre ..., a sértett édesapjának a testvére is.”

Az ítélet 7. oldalának 3. bekezdését követően a tényállást .. (nyom.ir. 703.o, 5.B.79/2014/21. Jkv. 12.o), .. (nyom.ir.723.o, 5.B.79/2014/21. Jkv. 14.o), .. (5.B.79/2014/42. Jkv. 47.o)) és .. (5.B.79/2014/132.sz. Jkv) továbbá ... (nyom.ir. 810.o) és ... (nyom.ir.823.o) mentős tanúk vallomásai alapján azzal egészíti ki, hogy:

„A vádlott a sértett szüleinek, majd a segélykérésre odaérkező szomszédoknak, továbbá a sértett nagynénjének, .. a történeteket firtató kérdéseire úgy nyilatkozott, hogy „Ő mondta, hogy durvuljunk”, illetve, hogy „Durva szexet akartunk és ez lett belőle”, míg a kiérkező mentősökkel kérdés nélkül közölte, hogy „...” betegségben szenved.”

Az ekként kiegészített tényállás már hiánytalan, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének is kellő részletességgel és alaposággal tett eleget. Számot adott valamennyi bizonyítékról, bemutatta a vádlott és a tanúk vallomásait, azok ellentmondásait, a szakértői véleményeket és a releváns okirati bizonyítékok tartalmát. A bizonyítékok Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szerinti elemzése körében, részletesen, logikus érvek mentén tért ki arra, hogy a mely bizonyítékot és miért fogadott el, a vádlotti védekezést mely részben és milyen okból vetette el. Megállapításaival érdemben a másodfokú bíróság is egyetértett. A vádlott az eljárás során maga sem vitatta és az eljárás valamennyi adata alátámasztotta, hogy a sértett életét ő oltotta ki, oly módon, hogy szexuális kapcsolat során szíven szúrta. Védekezésének lényege szerint azonban cselekményét jogos védelmi helyzetben, a sértett erőszakos fellépésével, az akarata elleni anális szexuális kapcsolat létesítésével és korábbi megerőszakolásával összefüggésben kialakult felindult állapotában, önmagát védve, a sértett élete kioltásának szándéka nélkül követte el, melynek kapcsán személyiségzavarára is hivatkozott. Betegségét, mint a beszámítási képességét kizáró vagy korlátozó tényezőt az eljárás során bevont valamennyi elmeorvos szakértői csoport kizárta, ezért az esetében csak enyhítő körülményként értékelhető. Kétségtelen tény, hogy a történetekkel kapcsolatban követlen személyi jellegű bizonyíték a vádlotti előadáson túlmenően nem áll rendelkezésre, a vádlott pedig az eljárás során tett vallomásaiban alapvetően következetesen nyilatkozott, azonban az ügy érdemére tett vallomásai a cselekményt követően közvetlenül tett kijelentéseivel teljes mértékben ellentétben állók, számtalan logikai ellentmondást hordoznak és

nem összeegyeztethetőek a beszerzett egyéb - éppen a cselekményt követő nyilatkozatai hitelét és az azokból levonható következtetéseket erősítő - bizonyítékokkal sem, így a tényállás megállapításának alapját nem képezhették. A nemi kapcsolat létesítésének körülményei - különösen, hogy arra a vádlott kezdeményezésére, a sértett által megválasztott helyen, a szülei házában, a szülők közvetlen közelében került sor, miközben a sértett a rossz hangszigeteléssel tisztában volt és a szülők felzavarásától már a lakásba érkezéskor is tartott, amit viselkedése alapján a vádlott is észlelt („A háznál nekem az volt furcsa, hogy miért kell csendben lenni és miért nem kapcsolja fel a villanyt.” (nyom.ir. 1329.o 5. bek.) ill. „...azt mondta, hogy egyedül lakik, de éreztem, halkan beszélt és én is éreztem, hogy csendben kell maradni.” (nyom.ir.1367.o 2.bek.)), a segélykérés és a helyszínről történő elmenekülés hiánya, az, hogy a szülők és a szomszédok semmilyen vitáról, vagy a vádlott és a sértett közti konfliktusra utaló előzményről nem tudtak beszámolni (noha a sértett édesapja még az ajtónyitódást is, a sértett segélykérését pedig a szomszédban lakó ... is meghallották), továbbá, hogy a vádlott a cselekményt követően a helyszín észrevétlen elhagyására tett kísérletet, majd a szomszédok és .. történetek okát firtató kérdéseire semmilyen őt ért sérelemről nem számolt be, sőt kifejezetten a kölcsönös beleegyezésre utalt („ő mondta, hogy durvuljunk” (21.sz. jkv. 14.o és 19.o, 42.sz. jkv. 47.o) „durva szexet akartunk és ez lett belőle” , „durva szexet akartunk és így sikerült” (132.jkv. 5.o) - a védekezése az ítéletábra álláspontja szerint is maradéktalanul elvethető volt, különös figyelemmel arra is, hogy bár elviselhetetlen fájdalomról számolt be, semmilyen szexuális erőszakra vagy testének a vallomásaiban előadottak szerinti megragadására utaló sérülések rajta nem voltak megtalálhatók. A vádlott e kijelentéseinek valóságtartalmát támasztja alá az is, hogy a „durva szex” iránti vonzódásáról korábbi barátja, ... is beszámolt. (nyom.ir.841.o és 843.o).

A védő által a fellebbezés indokolásában, de perbeszédében is hivatkozott, a rendőrorvosi látletben rögzített sérülések jellemzően igen kis kiterjedésű, egy négyzetcentiméter alatti, elkülönülő, végtagokat érintő hámfosztásos sérülések, melyek helyüknél és jellegüknél fogva a vádlotti előadással összefüggésbe nem hozhatók. A Pest Megyei Kórház Általános Ambulanciája által kiállított Vizsgálati lelet (nyom.ir. 1129.o) alapján - a vádlott védekezésével szemben - ugyanakkor tényként rögzíthető az is, hogy az általa utóbb következetesen állított, a cselekmény kiváltó okaként megjelölt erőszakos anális behatolásra - miközben kézzel történő durva ingerlését és bal boka sérülésének kutyaharapástól keletkezését kifejezetten említette és e testtájékot érintő esetleges sérülések feltárása védekezése szempontjából alapvető fontosságú lett volna - ez esetben sem utalt. A sértett anális létesítésére való képessége pedig a vádlott által ugyancsak következetesen állított erekciós problémákra figyelemmel, az ezt könnyítő segédeszközök - síkosítók- hiányában önmagában is megkérdőjelezhető.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védő fellebbezésének indokolásában kifejtett azon érvelését sem, mely a televízió bekapcsolásával és az azzal keltett zajjal kívánta magyarázatát adni annak, hogy a sértett szülei a vádlott erőszakos fellépését nem észlelték. A családi házas környezetben nyáron az ajtócsapódás hangjának, és a sértett segélykérésének még a szomszédok által is történő észlelése mellett ez kizárható. A törvényszék ítéletének 30. oldalán kifejtettekén túl, a logika szabályaival ellentétben áll a sértett azon vádlotti előadás szerinti viselkedése is, miszerint a vádlott tiltakozása ellenére erőszakkal megvalósított szexuális kapcsolat során, maga küldte ki a sértettet a konyhába késért, majd az előzmények ellenére benne teljesen megbízva engedte, hogy az általa elkövetett erőszak áldozata őt a késsel a hátán simogassa. Az elsőfokú bíróság helyesen érvelt úgy, hogy az ágy melletti szekrényen volt olyan eszköz - bicska, tör - amely erre alkalmas volt. A vádlott vallomása, hogy az általa nem ismert helyre őt a sértett küldte ki késért, egyértelműen cáfolható.

Nem magyarázható az sem, hogy ha a sértett a házba történő megérkezését követően rögtön erőszakossá vált mi indokolta azt, hogy a vádlott érdemi ellenállást a szexuális aktussal szemben nem fejtett ki, sőt az őt mélyen sértő kifejezések használata ellenére huzamosabb időn keresztül is együttműködő maradt, a sértett kérésének folyamatosan eleget tett, a kapcsolat egyes szakaszai saját bevallása szerint is élvezetet okoztak neki. Az ezzel kapcsolatban kifejtett indokai - menekülésre,

ellenállásra félelmében gondolni sem mert, próbálta a sírást elfojtani, halkan könyörgött - ellentétben állnak az e körben egybehangzó elme- és pszichológus szakértői véleményekben rögzített személyiségjegyeivel is, miszerint indulat- és agressziókezelési nehézségekkel küzdő, hirtelen, váratlan, lefutásában agresszív megnyilvánulásokkal, acting out hajlammal jellemezhető nárcisztikus személyiség, ami az eljárás során - ugyancsak kiszolgáltatott helyzetben - tanúsított agresszív megnyilvánulásaiban (fenyegető fellépése a szakértővel, az ügyésszel és rá terhelő vallomást tévő tanúval kapcsolatban 132.jkv. 6.o, 133.jkv. 2.o) a bíróság számára közvetlenül is tetten érhető volt.

A törvényszék az ítélet 22. oldalán kifejtettek szerint valamennyi vonatkozó bizonyíték teljes körű mérlegelésével, logikus érveléssel vont következtetést arra is, hogy az agresszív magatartás - szemben a vádlottal - a sértettre ittas állapotban sem volt jellemző, a vádlott által leírt ezzel ellentétes viselkedése a bizonyítékoknak ugyancsak nem megfeleltethető. A védő által a fellebbezés indokolásában hivatkozott tanúk, így .. és .. sem számoltak be arról, hogy az ittas állapotban történt hangoskodáson kívül a sértett bárkivel komoly konfliktusba került volna, a más személyt bántott vagy mással szemben komolyan agresszíven viselkedett volna. Vallomásaikból csak az állapítható meg, hogy egyes esetekben a sértett ittas állapotban hangosan érvelt, időnként vita során kiabált és trágár kifejezéseket használt, illetve egy buli során magáról pólót letépte, azonban ez utóbbi cselekménye sem mással szembeni agresszióból fakadt. Olyan személyt azonban akivel a sértett komolyan konfliktusba került volna megjelölni maguk, de az eljárás egyetlen más szereplője sem tudott. Azon hallomásukat pedig, miszerint a sértett egy alkalommal nővel szemben erőszakot alkalmazott (fálnak nyomta), az érintett tanú vallomása cáfolta.

A sértett és a vádlott további sérüléseinek hiányából, a sértett és a vádlott közti igen jelentős, a sértett javára fennálló fizikai és erő különbségből, abból, hogy a közelben lévő személyek semmilyen konfliktust vagy dulakodást nem észleltek aggálytalan következtetés volt vonható arra is, hogy a szűrésre előzmény nélkül, a sértett számára váratlanul került sor, védekezni emiatt nem tudott.

Mindezekre tekintettel a Budapest Környéki Törvényszék alappal vetette el a vádlott jogtalan támadást, a sértett erőszakos fellépését és az akarata ellenére történő szexuális kapcsolatra kényszerítését és anális kapcsolat létesítését állító előadását és helytállóan járt el, amikor a tényállást a vádlott cselekményt követően tett kijelentései és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. A cselekmény motívumát az erre vonatkozó vádlotti előadás cáfolata mellett, egyéb adat hiányában feltárni nem volt lehetséges, ítéleti bizonyossággal csak az volt rögzíthető, hogy arra nem a sértett felróható magatartására visszavezethetően, azaz nem külső okból került sor. A szűrés mechanizmusával kapcsolatban kifejtett vádlotti védekezés önmagában orvosszakértői módszerekkel valóban nem kizárható, azonban kiindulási alapjának fenti bizonyítékok alapján történt elvetése és a szűrés váratlan jellege folytán arra tényállás sem volt alapítható.

A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményének minősítése is törvényes. Ítélete 31. oldalán az e körben irányadó 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban írtaknak megfelelően fejtette ki, hogy az emberölésre, illetve testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi és alanyi tényezők közül lehet következtetést vonni, melyek elemzését kellő részletességgel el is végezte. A hivatkozott jogegységi határozat szerint a tárgyi tényezők körében az elkövetés eszközének, körülményeinek és módjának, különösen az erő kifejtés mértékének, irányítottságának, azaz eszköz használata módjának, a sérülés helyének és jellegének, továbbá az elkövető cselekmény utáni magatartásának, kijelentéseinek, míg az alanyi tényezők kapcsán az elkövető személyi tulajdonságainak, indítóokának, a cselekmény véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat feltárásának, az elkövető sértetthez fűződő viszonyának lehet kiemelkedő relevanciája. Jelen esetben az ítéletábra álláspontja szerint már a cselekmény tárgyi oldalának elemeiből - az elkövetéshez

használt kés tulajdonságaiból (hegytel bír, nagyobb (11 cm) pengehosszúságú konyhai kés), a használat módjából (a VI. bordát is átvágó, nagy erejű szúrás), az eszköz irányítottaságából (váratlanul, szemben elhelyezkedő testhelyzetből direkt szúrásos mechanizmussal okozott sérülés), a célzott testtájékból (szívtájék) és a szív szúrt sérüléséből - is aggálytalan következtetés vonható arra, hogy a vádlottat nem testi sértési, hanem az élet kioltására irányuló egyenes szándék vezérelte. A védő által e körben előadottak (rossz látási viszonyok között, fordulatból végrehajtott, azaz nem irányított szúrásra hivatkozó érvelés) a vádlott védekezésének elvetése és az irányadó tényállás mellett eleve nem foghattak helyt, de a terhelti előadással is kibékíthetetlen ellentétben álltak. A látási viszonyokkal kapcsolatban vádlott a 2013. július 27. napján gyanúsítottként tett vallomásaiban majd a helyszíni kihallgatás során tett vallomásaiban maga számolt be arról, hogy mind a szúrás megelőző aktus során, mind pedig a szúrás pillanatában még a sértett szemét is látta, ahogyan a távolabb elhelyezett kést is észlelte. („...hátranéztem rá, és láttam, hogy be van csukva a szeme.”)(nyom.ir. 1331.o 4. bek., és helyszíni kihallgatás jkv. 1393.o 3. bek.)...”...térden voltam az ágyon .. szemben, aki szintén térdelt az ágyon....Erre a .. kinyitotta a szemét.”)(nyom.ir. 1331. 5.bek.)...”...meg tudtam látni, amikor a közelemben volt a kés. (nyom.ir.1335.o utolsó bek.)), A helyszíni kihallgatás során bemutatott és videofelvételen rögzített mozdulatsor (melyen jól látható a kés felvétele, átvétele egyik kézről a másikba, a kés megmarkolásának módja, a megfordulás, a szúrás megelőző egymással szembeni testhelyzet, majd az is, hogy a kés szúrásra emelésére, majd az azzal való lesújtásra csak már a fordulást követően, úgy kerül sor, hogy a sértett közben mozdulatlanul térdel) alapján a sérülés kapkodva, fordulatból, mintegy hátracsapva történő végrehajtása, ennek következtében pedig a cselekmény testi épség elleni bűncselekményként történő minősítésére e védekezés elfogadása esetén sem kerülhetne sor, de ennek lehetőségét objektív bizonyítékként a sérülés szúrt jellege és a szúrásirány iránya is kizárja.

Az elsőfokú bíróság minősítéssel kapcsolatos, az ítélet 31. oldal negyedik bekezdésében rögzített jogi indokolása annyiban szorul helyesbítésre, hogy az alanyi tényezők körében egyébként helyesen értékelt személyiségjellemzők (alacsony kudarcűrő képesség, hirtelen, váratlan lefutásban agresszív megnyilvánulásokra való hajlam) nem az élet vagy testi épség elleni támadásra irányuló szándék elhatárolása, ekként a cselekmény emberöléskénti minősülése, hanem a vádlotti védekezés elfogadása vagy elvetése, valamint a cselekmény indítóokára való következtetés levonása körében bírtak jelentőséggel.

Az ítélet tábla osztotta a Budapest Környéki Törvényszéknek a védelmi érveléssel szemben kifejtett, a cselekmény erős felindulásban történt elkövetését kizáró okfejtését is. Itt kell utalni arra is, hogy a már hivatkozott jogegységi határozat I/6/a.) pontja szerint az erős felindulás nem elmeorvos szakértői, hanem a bíróság által eldöntendő tény- és jogkérdés, melyet az elkövető konkrét pszichikai tulajdonságai alapján kell megítélni. A sértett személyiségzavara kapcsán szükséges hangsúlyozni, hogy e betegsége nem cselekménye következményeinek előrelátását vagy az annak megfelelő magatartás tanúsítására való képességét zárja ki, hanem - amint azt dr. elmeszakértő a 2015. szeptember 21. napján tartott tárgyaláson megfogalmazta (92. jkv. 13.o. 2.bek.): „Ez nem azt jelenti, hogy ő nem lenne képes e reakciót igazából fékezni, hanem erre kevés erőfeszítést tesz. Ez a kevés erő kifejtés a személyiségéből fakad képesek lennének uralkodni magukon, de hajlamosak magukat elsodortatni az indulataik által.” Tény, hogy a törvényszék ítélete 31. oldalának hatodik bekezdésében kifejtett hangulatingsodródások, illetve, hogy a vádlott a cselekményt követően rövid idővel teljesen nyugodttá vált, a „...” típusú személyiségzavarával még valóban magyarázhatók, azonban a sértett rokonainak és a szomszédoknak tett kölcsönös beleegyezésen nyugvó szexuális kapcsolatra utaló szenvtelen terhelti kijelentéseket, az őt ért sérelmek ezen személyek, illetve az ezt vizsgáló nőgyógyász előtti említésének hiányát és a helyszín elhagyására tett kísérletét vagy személyiségzavarának már a helyszínen történő hangsúlyozását nem indokolhatják, ekként pedig mind az elkövető belső egyensúlyának meg bomlását, tudatának elhomályosulását eredményező magas fokú indulat, mind pedig az annak okaként megjelölt sértetti magatartás kizárható. Az

emberölés privilegizált esetének feltételei a vádlott pszichikai tulajdonságainak figyelembe vétele mellett is hiányoznak.

A vádlott kezdeményezését követően kölcsönös belegyezéssel és a vádlott önkéntes együttműködésével megvalósított szexuális kapcsolatra tekintettel a sértettel szembeni erős felindulást megalapozó méltányolható okként az évekkel korábbi más által történt megerőszakolása ugyancsak nem értékelhető.

A cselekménynek a Budapest Környéki Törvényszék által a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettként történt minősítése tehát törvényes, az enyhébb minősítés, halált okozó testi sértés, illetve erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását célzó védelmi fellebbezések - melyek, mint arra a fellebbviteli főügyészség átiratában maga is utalt - valójában az elsőfokú bíróság által elvetett vádlotti védekezés elfogadását, azaz a bizonyítékok eltérő mérlegelését célozzák, a tényállás megalapozottsága mellett a Be. 352.§ (3) bekezdésére figyelemmel eredményre nem vezethettek.

Az ítélet jogi indokolása a Pesti Központi Kerületi Bíróság 29.B.25580/2012. számú ügyében hozott ítélet próbára bocsátást kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezésével, az alkalmazott próbára bocsátás megszüntetésével és azzal összefüggésben halmazati büntetés kiszabásával kapcsolatban azzal egészítendő ki, hogy ezen rendelkezések a Btk. 66.§ (1) bekezdés b) pontja alapján és a Be. 330.§ (4) bekezdésén alapulnak. Egyebekben ezen ítéleti rendelkezések az 54/2007. BK. véleményben írtakkal összhangban állnak.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel. Az 56/2007. BK. Vélemény II/1. pontja alapján azonban a büntetlen előéletre történő hivatkozás a vádlott fiatal felnőtt korára és megelőző próbára bocsátására figyelemmel az enyhítő körülmények köréből mellőzendő. A vádlottnak fel nem róható három évet meghaladó időmúlás a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlya okán csekély súllyal, de enyhítő körülményként értékelendő, nyomatékát azonban növeli, hogy a terhelt végig előzetes fogvatartásban volt. Egyetértett a másodfokú bíróság az elkövetés körülményeinek súlyosító tényezőként történő figyelembe vételével is. Az egyenes szándékkal elkövetett, minden előzmény nélküli élet elleni cselekmény erkölcsileg elvetendő volta, a szexuális kapcsolat során, bizalmi helyzettel visszaélve, orvul történő, a védekezésre esélyt sem adó elkövetési mód, a használt eszközre is figyelemmel a cselekmény konkrét, adott tényálláson belüli tárgyi súlyát oly mértékben növeli (56/2007. BK. Vélemény III/2. pont), hogy a halmazati büntetés középértékének megfelelő szabadságvesztés tartamának mérséklésére a másodfokú bíróság a feltárt enyhítő körülmények - különösen a vádlott fiatal felnőtt kora, a cselekményt megkönnyítő személyiségzavara és az időmúlás - mellett sem látott lehetőséget. A kiszabott 11 évi szabadságvesztés a Btk. 80.§ (1)-(3) bekezdésében írtaknak maradéktalanul megfelel, igazodik mind a cselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, továbbá a feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez, annak lényeges súlyosítása vagy enyhítése nem indokolt, így sem a büntetés súlyosítását célzó ügyészi, sem pedig annak enyhítésére irányuló védelmi fellebbezések nem foghattak helyt.

A Btk. 61.§ (1) bekezdése alapján törvényesen került sor a szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt, magyar állampolgárságú vádlottal szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására. Alappal észrevételezték ugyanakkor a felek, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 11 évi mellékbüntetés (amint arra az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában maga is felhívta a figyelmet) tartamában törvénysértő, a Btk. 62.§ (1) bekezdése szerint annak leghosszabb tartama tíz év. Erre figyelemmel az ítéletábra a közügyektől eltiltás tartamát a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamához igazodóan enyhítette és azt a törvényi maximumban határozta meg.

A törvényszéknek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos rendelkezései a hivatkozott büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően törvényesek.

A jogszabályoknak és az iratok tartalmának megfelelően határozott a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnjelekről is azzal, hogy az elkövetés eszközéül szolgáló kés elkobzásának - miután az nem az elkövető tulajdona - a Btk. 72.§ (3) bekezdése alapján nem lehet helye. Erre tekintettel az ítélet tábla a kés elkobzását mellőzte, a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján a lefoglalását megszüntette és a Be. 155.§ (8) bekezdése szerint - mivel az nyilvánvalóan értéktelen és kiadása iránt igény senki nem jelentett be - a megsemmisítését rendelte el. Miután az ügyben több bűnjeljegyzék született, egységes bűnjeljegyzék pedig nem áll rendelkezésre, a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések azonosíthatósága érdekében a másodfokú bíróság a vonatkozó ítéleti rendelkezéseket a bűnjeljegyzékek adataival kiegészítette.

A bűnügyi költség viseléséről a törvényszék az eljárási szabályok betartásával határozott.

Észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy vélhetően elírás folytán az ítélet rendelkező része tévesen tartalmazza a korábban a vádlottal szemben próbára bocsátást alkalmazó bírósági határozat ügyszámát, ezért azt az iratok alapján helyesbítette.

A tárgyalási jegyzőkönyvek alapján megállapítható volt az is, hogy az első fokú bíróság az ügyben az ítélet bevezető részében feltüntetettekkel szemben 2015. év január hó 21. napján részben zárt tárgyalást tartott (5.B.79/2014/21. jkv.), a 2016. április 13. napján tartott zárt tárgyalás hatánapjának feltüntetését elmulasztotta, míg a 2016. április 15. napján tárgyalás hatánapját tévesen tüntette fel (5.B.79/2014/123. jkv.) ezért ezen adatokat a másodfokú bíróság a jegyzőkönyvek tartalma szerint helyesbítette.

Egybeken a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 27. napján kelt 5.B.79/2014/133. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, illetve pontosította, egyebekben azt a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A további rendes jogorvoslat lehetőségének kizárása a Be. 386.§ (1) bekezdésében írtakon alapul.

Budapest, 2017. év február hó 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Zeöldné Dr. Király Anita s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 27. napján kelt 5.B.79/2014/133. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.308/2016/8.számú ítélete folytán 2017. év február 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év február hó 15. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: